

Μια καρδιά στον Άδη

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

- Πες μου Πάτερ, τι εννοεί ο Γέροντας Σιλουανός όταν λέει: «Κράτα τον νου σου εις τον Άδη και μην απελπίζεσαι;

- Παιδί μου για τον νου δεν ξέρω. Ξέρω όμως για την ανάγκη, η καρδιά να μένει στον Άδη. Αν και όταν αλαφρώσει ο άνθρωπος από τα πάθη του, νους και καρδιά ενώνονται. Μια άλλη λογική, μια καρδιακή λογική γεμίζει τον άνθρωπο και όσα σκέπτεται ο νους του είναι διαποτισμένα από το φως της καθαρής καρδιάς του. μιας και με ρωτάς όμως, θα σου φανερώσω, σο θυμάμαι, τα νοερά μου λόγια στον Θεό, όταν κάποτε η καρδιά μου ξεχείλισε από τους ποταμούς του ελέους Του σ' εμένα τον ασήμαντο:

«Όταν βρεθώ μπροστά στο θρόνο σου Κύριε την ετυμηγορία σου την γνωρίζω. Με ύφος λυπημένο και αινιγματικό θα τεντώσεις το αγιασμένο σου δάχτυλο και θα μου δείξεις τον Άδη.

Και θα μου πεις: Παιδί μου άξιος δεν είσαι για τη βασιλεία μου. Και δεν μπορώ τίποτα να κάνω για σένα είναι η επιλογή σου είναι οι πράξεις σου είναι η σκέψη

σου είναι η προαίρεση σου. Από κάπου προσπάθησα να πιαστώ και τίποτε άξιο δεν βρήκα πάνω σου για να σε βάλω εδώ στη χώρα των Αγίων. Δεν είναι ότι δεν σε θέλω. Είναι όμως σαν να αδικώ τους άλλους.

Και θα πω: Ναι Κύριε, αυτό θα έκανα και εγώ στη θέση σου. Και να μου έλεγες να μπω εδώ, εγώ Κύριε δεν θα έμπαινα. Διότι κάτι κράτησα από το Άγιο φιλότιμο που έσπειρες στην ψυχή μου και είναι αυτό που δεν μου το επιτρέπει.

Και θα μου πεις: Παιδί μου εκεί που πας είναι φοβερά, είναι σκοτεινά και δεν υπάρχει τέλος.

Και θα σου πω: Κύριε γεννηθήτω το θέλημά σου.

Και θα μου πεις: Παιδί μου, πριν φύγεις πες μου κάτι που θα μπορούσα να κάνω για σένα, κάτι τελευταίο να πάρεις μαζί σου από μένα.

Και θα σου πω: Κύριε μία λέξη να μου δώσεις. Ένα ``ελέησον`` να καρφώσεις στην καρδιά μου πού να μην μπορεί τη λέξη αυτή να αφανίσει ούτε ολόκληρη η ζοφερή αιωνιότητα.

Και θα μου πεις: Παιδί μου γεννηθήτω το θέλημά σου. Φύγε τώρα.

Και θα βρεθώ στο χείλος μιας αβύσσου που, σ' όσο χρόνο κρατάει μια αστραπή, θα

την περάσω κι από την άλλη της μεριά θα βρεθώ. Και θα βρώ... τι θα βρω; Φωτιές, πάγο, σκότος, οίμωγές ή ένα απόλυτο τίποτα; Πώς να ναι άραγε ο Άδης; Και θα αρχίσει η αιωνιότητα. Φωνή δεν θα έχω πια. Και το μυαλό, ούτε μία σκέψη αγαθή δεν θα μπορεί να κρατήσει. Το σώμα μου θα περιφέρεται σε δρόμους σκοτεινούς που πάντα θα οδηγούν σε αδιέξοδο. Κι άνθρωπο δεν θα βλέπω. Μόνο θα νιώθω πίσω μου μορφές που θα περιπλανιούνται μαζί μου, μόλις όμως γυρίζω να τις δω, λίγη παρηγοριά να βρω από την παρουσία τους, θα χάνονται κι όλο πίσω μου θα είναι. Κι ούτε λόγος θα υπάρχει να υπάρχω αλλά και ούτε θα μπορώ να εξαφανιστώ. Και ούτε λόγος θα υπάρχει να ελπίζω και ούτε θα σταματάω να περιφέρομαι και να κοπιάζω. Μόνη παρηγοριά και μόνη χαραμάδα δρόσου ένας ήχος:

Η καρδιά που ψελλίζει διαρκώς: “Ελέησον”.

“Ελέησον, ελέησον, ελέησον”.

Και κάθε “ελέησον” θα μου δίνει μισό κόκκο άμμου. Και θα χρειαστώ ένα εκατομμύριο κόκκους για ένα γραμμάριο χώμα. Και θα χρειαστώ ένα εκατομμύριο γραμμάρια για να στεριώσω ένα μέτρο σε μια γέφυρα που θα ενώσει τις δυο άκρες της αβύσσου. Και θα μαζεύω κόκκους και λίγο λίγο η γέφυρα θα μεγαλώνει. Δε θα με νοιάζει που η άβυσσος είναι ατέλειωτη. Το μόνο που θα με νοιάζει θα είναι μην σταματήσει το “ελέησον” της καρδιάς μου.

Και θα μαζεύω και θα μαζεύω. Κι εκεί που, όσα χρόνια κι αν περάσουν, η άλλη άκρη της αβύσσου ούτε που θα φαίνεται, θα σε δώ, Κύριε, ακριβώς απέναντί μου, στο ένα μέτρο, να χτίζεις Εσύ την άλλη μεριά της γέφυρας και να με πλησιάζεις.

Και θα σου πω: Κύριε, τι κάνεις εδώ;

Και θα μου πεις: Έρχομαι σ’ εσένα.

Και θα σου πω: Πώς, Κύριε;

Και θα μου πεις: Κάθε “ελέησον” που έφτανε στα πόδια μου, άφηνε μισό κόκκο άμμου. Και με τους κόκκους αυτούς άρχισα να χτίζω γέφυρα για να σε ξαναβρώ. Μα πες μου: Μπορώ να πατήσω στη γέφυρα που έχτισες εσύ ως εδώ, για να συναντήσω όλους αυτούς που περιμένουν εκεί απέναντι, για να δροσίσω λίγο τα ξεραμένα χείλη τους;

Και θα σου πω: Δικό Σου ήταν το ``ελεήσον`` Κύριε, δική Σου και η γέφυρα. Όμως, αν βρεθείς στον Άδη, τι θ' απογίνει ο Παράδεισός Σου, Κύριε; Τι θα κάνουν οι άγιοι χωρίς εσένα;

Και θα μου πεις: Δεν έχουν ανάγκη αυτοί παιδί μου. Ο οίμωγός των άλλων με καλούν. Εσύ συνέχισε προς τα εκεί. Η γέφυρα είναι έτοιμη. Εγώ πάω να συναντήσω τους εγκλειστούς στον Άδη, όπως κάνω κάθε Μεγάλη Παρασκευή.

Και θα σου πω: Κύριε, θα μείνω μαζί Σου. Καλύτερα με Σένα στον Άδη παρά χωρίς Εσένα στον παράδεισο. Μόνο το ``ελέησον`` μην πάρεις απ' την καρδιά μου.

Και θα μου πεις: Κανείς δεν μπορεί να πάρει το ``ελέησον`` απ' την καρδιά σου. Αφού το θέλεις, μείνε μαζί μου. Συνέχισε να χτίζεις γέφυρες, να έχω να πατήσω, όταν μετά την κάθοδό μου στον Άδη θα επιστρέψω κρατώντας από το χέρι όσους στερήθηκαν το φως μου».

-Γέροντα, πώς ξέρεις με τόσες λεπτομέρειες την κατάσταση των κεκοιμημένων;

-Παιδί μου, με παρεξήγησες. Εγώ τόση ώρα σου μιλώ για τους ζωντανούς. Γι' όσους ζουν από τώρα στον Άδη κι ας αναπνέουν ακόμη. Και για του Θεού την έννοια σου μιλώ, αυτούς να συναντήσει κι όσο κι αν εκείνοι το επέλεξαν, μια γέφυρα μικρή, ποτέ μην λείπει ανάμεσά τους.

-Κι εσύ;

- Κι εγώ, από τη μέρα εκείνη που έτσι μίλησε η καρδιά μου, βρήκα ακόμη μια αιτία για προσευχή πολλή. Γιατί κατάλαβα πως δεν προσεύχομαι μοναχά για μένα, αλλά γίνομαι μισός κόκκος άμμου για να χτιστεί πάνω στη γη η Βασιλεία Του, που θέλει όλους να τους χωρέσει._

<https://bit.ly/2TAS2Q0>